

XXV.

De avond viel. Van de kimme opgestegen en het luchtruim met hare schaduwen vullend, zweefde de duisternis aan; en naarmate alles in het donker wegdoezelde, verminderde ook de rumoerige bedrijvigheid in de stad en in het kamp der belegeraars, hetwelk de stad omgordde.

Op de muren brandden op korten afstand van elkander groote houtvuren, waarnaast ketels gereed stonden, sommige met pik, andere met olie en vet gevuld. Bij het minste teeken van onraad zouden die ketels boven de vuren gehangen worden, om de bestormers, zoodra deze zich op de ladders bevonden, over het hoofd gestort te worden. Stukken hout en takkenbossen, in pik, gedoopt, lagen gereed om brandend op de stormdaken der katten geslingerd te worden. Als donkere gedaanten bewogen er zich de wachthebbende krijgslieden, wier wapenrustingen bijwijken met spookachtigen glans schitterden, wanneer zij door den rossen gloed der vuren verlicht werden.

Ook in het legerkamp, ginder omlaag, drong er hier en daar een vaag schijnsel uit de opening van sommige tenten. Daarbinnen bevonden zich vermoedelijk krijgslieden, die, om den tijd te dooden, zich onledig hielden met dobbelen, een spel, waaraan destijds de meeste lieden, zoowel laten als edelen, verslaafd waren.

De uren verliepen en eindelijk was het nacht, een maanlooze nacht met eenen door zware wolken gesloten hemel. Eene dikke, ondoordringbare duisternis omhulde de stad. De mannen bij de vuren praatten zachtjes over den op handen zijnden uitval; nu en dan richtte een hunner zich op, boog zich voorover tusschen de kanteelen, luisterde scherp toe en hernam dan weder zijne plaats. Ook de schildwachten op de torens verlieten zich nog enkel op hun gehoor, daar het hun zelfs onmogelijk was elkander op eenige armlengten te bemerken. En nochtans hadden zij gewis het alarm-signaal gegeven, indien hun blik de duisternis had kunnen peilen en waarnemen wat er aan den voet der muren gebeurde. Inderdaad van het gedeelte der legerplaats, waar zich de rollende toren bevond, slopen honderden mannen in een ononderbroken gaan en keeren over de vlakte tusschen het kamp en de stadsgracht. Met langzamen en onhoor-

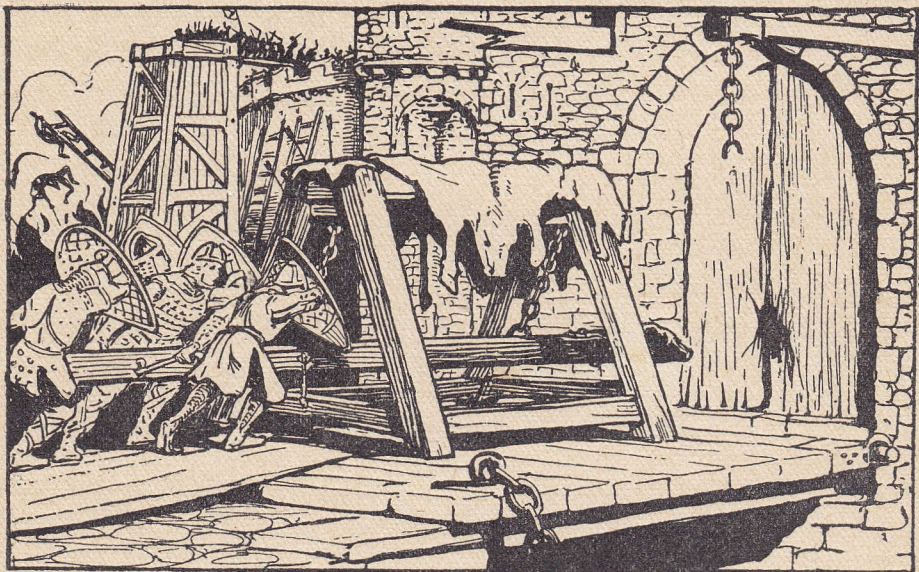
baren tred stapten zij voort, een zak met aarde gevuld op den schouder. Zij hadden zich van wapens en wapenrusting ontdaan, opdat geen gekletter, geene glinstering van staal hunne tegenwoordigheid zou verraden. Met de grootste behoedzaamheid werden de zakken af de schouders getild en zoo traag in het water neergelaten, dat zij de oppervlakte niet zooveel deden rimpelen als de sprong van een kikker. Dit duurde minstens een paar uren en toen kwamen er mannen, welke planken aanbrachten en die even geruchteloos neerlegden op den breeden dam, door de honderden zakken dwars door het water tot tegen den muur gevormd. Over dien bevroerden dam zal 's anderdaags de aanvalstoren tot tegen den muur gerold worden. Langs de neergelaten valbrug zullen honderden en nog honderden krijgers op den muur springen en met het staal in de vuist de verdedigers aanvallen en voor zich uit jagen. Eens meester van de muren, zullen zij de stadspoort openen en de valbrug neerlaten voor de daarbuiten gereed staande drommen. En dan zal het bloedbad in de straten en op de pleinen van de gedoemde stede' aanvang nemen.....

Maar plotseling wordt de stilte gestoord door een verward gerucht van stemmen en wapengekletter in de vlakte. Het groeit aan, meer en meer. De met zorg beraamde nachtelijke aanval is dus begonnen. De duisternis begunstigt de poorters daar deze wonderwel met het terrein bekend zijn; evenzoo de Zwarte Jagers, welke geleid worden door Bertrand en Karl. Niet al de manschappen van Bertrand nemen echter deel aan den tocht; de helft is in de stad achtergebleven om den burg te bewaken. Bij het verlaten der oude kapel, welke een paar boogscheuten achter de vijandelijke legerplaats gelegen was, hebben de Jagers zich in twee benden verdeeld, de eene onder bevel van Bertrand zal den rollenden toren en de achtergebleven stormkat pogen te vernielen; de andere, geleid door Karl, zal de legerplaats omtrekken tot bij de tweede stormkat en van de duisternis en de verwarring gebruik maken om het geduchte krijgstoestel in brand te steken. Die omtrekkende beweging geschiedt op minder dan een honderdtal stappen achter de kampplaats, begunstigd door de duisternis, welke de Zwarte Jagers onzichtbaar maakt. De belegeraar heeft er overigens volstrekt niet aan gedacht langs dien kant wachtposten uit te zetten, omdat hij meent dat er langs daar onmogelijk een aanval kan geschieden.

De uitval is op beide punten bijna gelijktijdig begonnen. Eene verrassing is het eigenlijk niet, want de hertog van Brabant, die zijn gansch leven oorlog gevoerd heeft, is een bekwaam veldheer. Menig kasteel, menige stad heeft hij reeds belegerd en ingenomen; hij weet bij ondervinding dat voor de in 't nauw gebrachte vesting geene redding meer mogelijk is, wanneer de stormkat tot tegen den muur gevoerd is, en vooral wanneer de valbrug van den rollenden toren er op neerslaat; hij weet dat de

bezetting er dus alle belang bij heeft de stormtuigen van den vijand onbruikbaar te maken of te vernietigen. Het beste middel daartoe is het vuur; niet echter het vuur, dat er van de muren op geworpen wordt en waartegen de stormdaken en rollende torens gevrijwaard zijn door de versche koehuiden, waarmede zij bekleed werden, maar wel het vuur, dat er bij een uitval aangebracht wordt bij middel van toortsen, brandende takkebossen, vooraf in kokende olie of pik gedoopt, en dies meer. Hij heeft dus zijne voorzorgen genomen; de rollende toren en de twee katten worden door sterke afdeelingen bewaakt: talrijke benden zijn onder de wapens gebleven, gereed om bijstand te verleenen, waar het noodig mocht zijn; in de meeste tenten heeft men de vuren onderhouden; talrijke manschappen zijn van toortsen voorzien om deze, bij het eerste bevel, aan te steken om het strijdtoneel te verlichten.

Van op de muren kan men thans eenigszins het gevecht gadeslaan. Het is één geroep en gehuil en gekletter van wapens daar beneden; klaroenen schallen er bij poozen hoog boven uit; honderden toortsen bewegen er zich links en rechts, en de helmen, schilden, zwaarden en bijlen der strijders

Beleg van Meersenberg.

flikkeren en flitsen in hunnen rossen gloed!... Nu eens golft de vechtende hoop vooruit, dan weer deinst hij in de richting der stad. En dan, dan worden op de muren de bogen gespannen; dan leunen de schutters voorover tusschen de kanteelen, gereed om den vijand hunne moordende schichten toe te zenden...

Plotseling stijgt er op de twee kampplaatsen te gelijk een daverende zegekreet. Het doel van den uitval is bereikt: de beide stormkatten staan

in brand. Knappend en knetterend stijgen de vlammen, vonkenspuiwend te midden van rossige, opbonkende smookwalmen.

— De katten branden! Victorie! Victorie! Victorie! klinkt het geestdriftig van de muren. Bij de windassen onder de twee poorten, langs waar de gemeentenaren de stad verlaten hebben houdt men zich gereed om de valbrug neer te laten. Bij de eene, waar Berthold zelf het bevel over de aanvallers voert en waar de vijand door Bertrand in den rug bestookt wordt, gelukken de poorters er in zich door de vijandelijke drommen heen te slaan en weer binnen de stad te geraken; bij de andere, waar de afdeelingen van Lode van het Huis ter Beke, meester Lieven en Lambrecht den Zwarte in samenwerking met Karl en de Zwarte Jagers strijden, wordt de aftocht verhinderd door talrijke benden voetvolk en ruiters, welke tusschen de wallen en de brandende kat zich opsteld hebben, en in een wijden halven kring op de poorters en Zwarte Jagers aandringen. De brandende kat wier lichtlaaie gloed het tooneel verlicht, is thans de bondgenoot geworden van de hertogelijke benden, welke het er op aanleggen den strijd binnen die helverlichte ruimte te beperken.

Karl heeft het gevaar bemerkt en roept:

— Weg van de kat, mannen! Sluit de gelederen! Wijkt naar de bosschen!

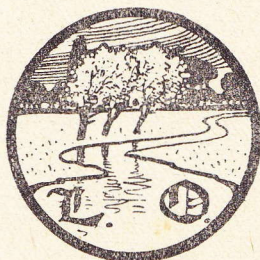
Man tegen man en met den moed der vertwijfeling wordt het gevecht voortgezet. Langzamerhand verplaatst zich het strijdgewoel en verwijdert het zich van de stad. Bij de stormkat, of liever bij hare blakende overblijfsels liggen nog enkel hoopen dooden en gekwetsten. De verdedigers op de muren staren het met bedrukt gemoed aan. Zullen hunne wapenbroeders ontkomen of zullen zij hunne liefde voor de vrijheid met hun heldenbloed bezegelen?

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.